

Приказна за спомените, за менливоста на животот и за разделбите. Љубовно писмо и бавно збогување на еден човек со неговиот внук, на еден татко со неговиот син. Дедото и Ноа седат на клупа до која цветаат зумбули. И покрај големата разлика во возраста, тие можат да разговараат буквално за сè. За животот, за математиката, за училиштето, за мечките, за најважните и најневажните работи на светот. Дедото се обидува да се сети како се вљубил во бабата на Ноа и како ја изгубил. Сè уште ја памети, но што ќе се случи кога веќе нема да се сеќава ниту на нејзиниот лик? Како што само тој умее, Бакман ни дава трогателен приказ на борбата на дедото да ги сочува своите најдраги спомени среде океанот на универзумот. Оваа книга е искрено толкување на стравот и љубовта, но и потсетник дека најголемото богатство се секојдневните мали ситни радости. И оние со кои ги споделуваме.